

عنوان مقاله:

رویکرد مجلس احرار اسلامی نسبت به عملکرد کنگره ملی هند (۱۹۳۳-۱۸۸۵ م)

محل انتشار:

مطالعات تاریخی جهان اسلام، دوره 10، شماره 21 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

نورالدین نعمتی - گروه تاریخ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

محمد کاظمی پور - گروه تاریخ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

بریتانیا در طی یک روند فرسایشی و به شکل تدریجی، به ویژه پس از سرکوب قیام ۱۸۵۷ م بر برخی نواحی مختلف هند سیطره یافت. در اواخر قرن نوزدهم میلادی، بسیاری از گروه های اجتماعی، فرهنگی و سیاسی هند و مسلمان تکاپو های خود جهت رویارویی با بریتانیا را شدت بخشیدند. به دنبال این تکاپو ها و نیز مذاکره با کارگزاران بریتانیا در هند، کنگره ملی هند در سال ۱۸۸۵ م بنیان گذاشته شد. این سازمان سیاسی مسئولیت صیانت از مصالح هندی ها در برابر بریتانیا را عهده دار شد، منتها با استیلای عناصر هندو بر این سازمان رفته رفته مسلمانان دریافتند، مرتبه برانزده ای در کنگره به آن ها تخصیص داده نشده است. این کنش سیاسی، شور همگرایی مسلمانان را استحکام بخشید که نتیجه آن پایه گذاری مجلس احرار اسلامی در سال ۱۹۲۹ م بود. این مقاله به شیوه توصیفی- تحلیلی و با بهره گیری از منابع کتابخانه ای و پژوهش هایی که به زبان های انگلیسی، اردو و فارسی انجام شده و با رویکردی تاریخی به بررسی چگونگی تکوین هویت سیاسی نوین مسلمانان با تکیه بر کارکرد کنگره ملی هند و مجلس احرار اسلامی می پردازد. سوال پژوهش این است. رویکرد مسلمانان در مجلس احرار اسلامی نسبت به عملکرد کنگره ملی هند چگونه بود؟ و فرضیه پژوهش این است حضور بریتانیا باعث تشکیل کنگره ملی هند و تکوین شرایط جدید مسلمانان شد. نتیجه حاصل از این پژوهش این است که کارکرد جناح هند و حاکم بر کنگره، نخبگان مسلمان را به این نتیجه سوق داد که در جغرافیای سیاسی آتیه هند که هندوها در حال ترسیم آن بودند جایگاهی نخواهند داشت بنابراین مجلس احرار خواستار انفکاک مقر انتخاباتی برای مسلمانان شد که طریق انفصال از کنگره را با شتابی فزون تر سپری نمود.

کلمات کلیدی:

کنگره ملی هند، مجلس احرار اسلامی، استعمار بریتانیا، هندوها، مسلمانان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1461270>

